

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **N. D. H.**, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.8.2011, č.j. MV-18290-4/SO-2011

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22.8.2011, č.j. MV-18290-4/SO-2011 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.922,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Domažlice (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 28.12.2010, č.j. CPPL-04559-12/CI-2010-4061, kterým nebyla podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. prodloužena platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu.

V odůvodnění pak odvolací orgán mimo jiné uvedl, že žalobce na území České republiky přicestoval dne 20.10.2008 na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání

s platností od 22.9.2008 do 24.1.2009. Dne 29.11.2010 podal žalobce na Inspektorátu cizinecké policie Domažlice žádost o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Dále zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a při vydání rozhodnutí vycházel z dostatečných podkladů, které obsahuje spisový materiál. Z rozhodnutí Městského úřadu Rakovník, obecního živnostenského úřadu ze dne 1.4.2009, č.j. ŽU/1867, o nesplnění podmínek pro vznik živnostenského oprávnění, z výpisu z živnostenského rejstříku vydaného Městským úřadem Klatovy, obecním živnostenským úřadem ze dne 25.10.2010, č.j. ŽO/4991/10 vyplývá, že žalobci vzniklo oprávnění k podnikání dnem 4.12.2009. Žalobce nebyl podle žalovaného oprávněn k podnikání po dobu více než jednoho roku svého pobytu na území. Z potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Rakovník ze dne 25.11.2010 rovněž podle žalovaného vyplývá, že až do 13.1.2010 nebyl žalobce evidován jako osoba samostatně výdělečně činná u okresní správy sociálního zabezpečení. Žalovaný uvedl, že žalobce svou povinnost splnil až zpětně. Na základě těchto podkladů měl pak žalovaný za prokázané, že cizinec po dobu více než jednoho roku neplnil účel, za který mu byl povolen pobyt na území České republiky.

Žalovaný dále neshledal žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky byla zamítnuta podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán I. stupně podle žalovaného hodnotil skutečnost, že cizinec v době povoleného dlouhodobého pobytu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, jako závažnou překážku pobytu cizince na území. Žalovaný se pak s tímto závěrem ztotožnil.

V posuzovaném případě podle žalovaného cizinec více než rok neplnil účel pobytu, resp. s ohledem na nesplnění podmínek nebyl k jeho plnění oprávněn, neboť mu nevzniklo živnostenské oprávnění. Živnostenské oprávnění mu vzniklo až ke dni 4.12.2009. Z tohoto důvodu tedy správní orgán nepostupoval s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ale aplikoval § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Odvolací orgán se ztotožnil s názorem, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, příp. povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Žalovaný současně uvedl, že podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže tedy je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 zákona č. 326/1999 Sb., přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

K námitce týkající se soustavnosti podnikání žalovaný uvedl, že cizinec po dobu více než jednoho roku nebyl držitelem živnostenského oprávnění.

Správní orgán I. stupně podle žalovaného vycházel z dokladů předložených cizincem podle § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., případně ověřoval některé skutečnosti v nich obsažené. Podklady pro rozhodování byly, jak uvedl žalovaný, opatřovány v souladu s § 50 zákona č. 500/2004 Sb.

Žalovaný dále poukázal na to, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince hodnotil zejména důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dobu dosavadního pobytu cizince na území, účel tohoto pobytu, rodinné poměry účastníka řízení. Ze žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle žalovaného vyplývá, že cizinec je svobodný, bezdětný, rodiče a sourozenci žijí ve Vietnamu. Z informačního systému pak nevyplývá, že by cizinec měl rodinné vazby na území České republiky, žádné takové vazby neuvedl ani v průběhu správního řízení. Cizinec pobývá na území České republiky od října 2008, nejedná

se tedy o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu, k níž má cizinec rovněž rodinné vazby. Žalovaný také konstatoval, že na území České republiky pobývá cizinec za účelem ekonomické aktivity, po část doby pobytu tento účel neplnil, resp. nebyl oprávněn plnit. Z těchto důvodů tedy nepovažoval žalovaný dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do života cizince za nepřiměřený.

Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, je rovněž projevem nezákonné libovůle žalovaného správního orgánu a v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Žalobce měl za to, že se žalovaný dopustil obcházení ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a jeho rozhodnutí je spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně projevem libovůle.

Žalobce měl rovněž za to, že správní orgán podnikání jako právní pojem dle § 2 zákona č. 513/1991 Sb. nesprávně vyložil.

Žalobce v žalobě tvrdil, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně prokazatelně podnikal. Je jednoznačně přesvědčen o tom, že úmyslem zákonodárce v žádném případě nebylo umožnit správnímu orgánu postihovat cizince za minulé neplnění účelu, a to prostřednictvím velmi neurčitého ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalobce dle platných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. nelze cizinci zrušit vízum, resp. dlouhodobý pobyt pro předchozí neplnění účelu pobytu, neboť § 37 odst. 1 písm. b) to neumožňuje a takové jednání nelze hodnotit jako jinou závažnou překážku, neboť nejenom že takové jednání nedosahuje intenzity závažné překážky, ale ani není existující překážkou.

V žalobě žalobce upozornil na skutečnost, že byl prokazatelně odhlášen z placení ČSSZ bez své vůle a to navíc osobou, která zneužila udělené plné moci a to bez jeho vědomí. Navíc žalobce jakmile se o situaci dozvěděl, své závazky řádně uhradil. V této souvislosti má žalobce za to, že v řízení nebylo prokázáno, že by si žalobce byl vědom nehrazení svých závazků, neboť mohl důvodně předpokládat, že dle jeho pokynů a udělené plné moci zmocněná osoba řádně hájí jeho zájmy a plní jeho pokyny. Jednání žalobce ve formě uhrazení všech závazků a pohledávek pak dle jeho názoru v žádném případě není možno považovat za jednání v rozporu s veřejným zájmem či dokonce považovat za účelové obcházení zákona tak, jak uvádí na straně tři rozhodnutí správní orgán I. stupně. Žalovaný podle žalobce na tuto uvedenou námitku nereflektoval.

Žalobce v žalobě vytýkal i další nezákonnost spočívající v neseznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Žalovaný neseznámil žalobce s podklady před vydáním rozhodnutí.

Ve vyjádření k žalobě odvolací správní orgán uvedl, že skutečnostmi uvedenými v žalobě se zabýval v rámci vedeného odvolacího řízení, k věci se vyjádřil napadeným rozhodnutím, v němž jsou uvedeny konkrétní údaje. S ohledem na tuto skutečnost odkázal žalovaný na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl pak, aby soud přijal takový rozsudek, který potvrdí vydané rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22.8.2011, č.j. MV-18290-4/SO-2011.

Při ústním jednání dne 15.12.2015 nedošlo k žádným změnám v právních názorech a procesních stanoviscích žalobce. Žalovaný se pak omluvil z neúčasti na tomto jednání.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty:
Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR ze dne 29.11.2010 vč. pojistné smlouvy o základním zdravotním pojištění cizinců ze dne 23.10.2010,

potvrzení Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 15.11.2010, potvrzení OSSZ Rakovník ze dne 25.11.2010, dokladu o zajištění ubytování ze dne 25.11.2010, výpisu z živnostenského rejstříku ze dne 25.10.2010 a ze dne 10.12.2009, výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 3.12.2010; rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Domažlice, skupiny povolování pobytu Klatovy ze dne 28.12.2010 č.j.: CPPL-04559-12/CI-2010-4061; odvolání žalobce ze dne 7.1.2011 vč. jeho doplnění ze dne 27.1.2011 a ze dne 1.2.2011; žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22.8.2011, č.j. MV-18290-4/SO-2011. Ve správním spise se rovněž nachází rozhodnutí Městského úřadu Rakovník, obecního živnostenského úřadu ze dne 1.4.2009 č.j.: ŽÚ/1867/2009/3.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil věc takto:

V dané věci má Městský soud v Praze za to, že závěry, k nimž dospěly správní orgány, nejsou podloženy dostatečně zjištěným skutkovým stavem. Z obou rozhodnutí (prvoinstančního i druhoinstančního) je zřejmé, že žalobci nebyla prodloužena platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu s odkazem na ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., tedy proto, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, přičemž tou podmínkou, kterou žalobce neměl, nebo-li měl přestat splňovat, je jeho podnikání. Přitom z obsahu správního spisu vyplývá, že otázka, od kdy měl žalobce oprávnění podnikat, nebyla dostatečně přesně objasněna, protože z podkladů ve spise vyplývá, že již přibližně měsíc poté, co byl žalobci pobyt poprvé povolen, tedy v říjnu roku 2008, nějaké živnostenské oprávnění měl, respektive následně o něj přišel a proti rozhodnutí o tom se odvolával. Dále je zřejmé, že tedy nejpozději od 4.12.2009 určité živnostenské oprávnění získal, a pokud by bylo na místě vzít úvahu okamžik, kdy se přihlásil u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, což bylo 13.1.2010, pak tedy nejpozději od tohoto data podnikal, nebo přinejmenším splňoval všechny zákonné podmínky pro to, aby se podnikání mohl věnovat. To znamená, že v době, kdy žádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, všechny zákonné předpoklady pro výkon podnikatelské činnosti splňoval, a tedy jen obtížně by bylo možno učinit závěr, že přestal splňovat tuto podmínku.

Soud vzhledem k uvedenému má za to, že závěry, ke kterým dospěl správní orgán, nejsou v souladu se skutkovými zjištěními, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž tedy bude nutno zjistit, kdy žalobce získal oprávnění k výkonu podnikatelské činnosti, přesněji řečeno, od kdy skutečně podnikatelskou činnost vykonával a zda ji vykonával v době, kdy žádal o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Vzhledem ke shora uvedenému rozhodl soud tak, že žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč, za 1 úkon právní služby po 3.100,- Kč - dle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a za 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), což činí 9.922,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 12.922,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. prosince 2015

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková